

תשובה לחידה ד. איתא במדרש תהילים (צ"ב) על הפסוק "ראו כי ה' נתן לכם את השבת" (שמות ט"ז) - מרגלית טובה נתתי לכם, ושבת שמה, כל עסק ענייני השבת - כפול. "קרבה כפול" - שנא' "וביום השבת שני כבשים". "ענשה כפול" - שנא' "מחלליה מות יומת". "שכרה כפול" - שנא' "וקראת לשבת עונג לקדוש ה' מכובד" - זוכה לכבוד ולירושת הארץ. "אזהרותיה כפולות" - "זכור ושמור". "מזמורו כפול" - "מזמור שיר ליום השבת" - "מזמור" ו"שיר".

"בריתי - שלום" - סיפור

סיפור המגיד הרה"ג ר' אהרן טויסיג שליט"א: בראשית מגורי הגאון מטשעבין זצ"ל בירושלים, רגיל היה להרצות מדי יום ביום שיעור הלכה להרבה בעלי בתים, שנהנו לשאוב ממעיני החכמה ודרכי ההוראה של הגאון מטשעבין זצ"ל, וכה נמשך הדבר תקופה ארוכה, כשמשנתפתי השיעור מתרבים בכל עת. באחד הימים, אחר גמר הרצאת השיעור, פנה הגאון מטשעבין לשומעי לקחו, והתנצל בפניהם כי אין לו כח ואון להמשיך בשיעור הקבוע, ויואילו לחפש אחר מגיד-שיעור חדש, שימלא את מקומו להמשיך בהגדת השיעורים האלה. כרעם ביום בהיר נפלה ההודעה באזני כל השומעים, אך מי יבוא אחרי המלך לשנות את דעתו?!... בין משתתפי השיעור היה אחד מהמקורבים ביותר אצל הגאון מטשעבין, שהשכיל בדעתו כי אין זה מדרכיו להפסיק משיעור קבוע מיום ליום רק בשביל תשישות כוח, ובוודאי יש דברים טמירים בגו, טעם נסתר שבשבילו החליט הגאון מטשעבין להפסיק את הרבצת התורה הלזו, ולכן התחיל להפציר אצל הגאון שיגלה לו טעמו מה זה ועל מה זה. לאחר הפצרות מרובות גילה לו הגאון בלחישה, כי לאחרונה החל להשתתף בשיעור איש, אשר עוסק במשך היום בסחורה אשר ריחה נודף למרחוק, וריח קשה זה שדבק בו - אמר הגאון מטשעבין - מפריע לי במאוד מאוד מכל הרחבת הדעת לימור השיעור בבהירות הנכונה, ועל כן ראה ראיתי כי אין לי דרך אחרת, רק להיפטר מאמירת השיעור, ושייקחו תלמיד חכם אחר במקומי. תמה מקורבו עד מאד: וכי בשביל זה יבטלו שיעור של רבים, אשר מי יודע אם ימצאו מגי"ש חדש? ואף א"כ, אבל בוודאי יתמעטו המשתתפים, ומה יהיה עם קביעות עתים לתורה של כמה בעלי-בתים. ואי משום הא, הלא אפשר לעורר את הלה בדרכי נועם שיתרחץ לפני בואו לשיעור, או שישב למרחוק בשיעור. א"ל הגאון מטשעבין: לא כן בני, ידעתי כי הדרך הנכון אינו כן, הלא הם מפורשים בדברי רבינו המהרש"א: הנה בגמ' סנהדרין (יא.) מובא כי פעם בעת השיעור בביהמ"ד נענה רבינו הקדוש ואמר מי שאכל שום וריחו נודף יעמוד ויצא, לבלתי יפריע את לימוד התורה. קם רבי חייא תלמידו ויצא, מיד קמו כל התלמידים ויצאו אחריו, וכל השיעור של אותו היום נתבטל, למחר מצא בנו רבי שמעון את רבי חייא ושאל לו, אתה ציערת את אבי ביום אתמול, שיצאת, ונתבטל הלימוד, נענה רבי חייא ואמר, "לא תהא כזאת בישראל". ומפרש המהרש"א שם, כי ידוע ידע רבי שמעון כי רבי חייא לא היה מן אוכלי השום, והוא יצא אך ורק למען לא יתבייש התלמיד שכן אכל השום, ועל דבר זה היה מתמה רבי שמעון בן רבי, וכי בשביל דבר כזה יתבטל כל הציבור מלימודיהם, ויצטער אבא במאוד מאד?! וע"ז השיב רבי חייא, "לא תהא כזאת בישראל" - מוטב שיגרמו ביטול תורה דרבים ויתבטל השיעור, משיתבייש ויכלם איש יהודי מזרע יעקב אשר במ בחר ה', כי חטא של מלבין פני ישראל ברבים, לא תהא כזאת בישראל בשום אופן. **סיים הגאון מטשעבין:** מדברי המהרש"א אלו למדתי, כי עדיף שאפסיק את השיעור כולו, מאשר שאגרם שיתבייש אדם מישראל ח"ו, כי 'לא תהא כזאת בישראל'!!! (הפרשה והסיפור).

בברכת שבת שלום! חנניה צ'ולק